

## Reflexe k předmětu Audiocafé

Audiocafé jsem měl za celé mé studium dvakrát, plánuji jej i potřetí. Je to velmi zajímavý, ale zároveň ve své podstatě jednoduchý, předmět. Kombinace prostředí, inspirativních dokumentů a hostů, možnosti zaposlouchat se do ruchů a hlasů je velmi obohacující. Po každém poslechu jsem po cestě domů přemýšlel nad tím, jak by se podobné postupy daly použít v mojí budoucí době. Zároveň bylo fajn poznat lidi, kteří stojí za dokumenty, které se dostanou až do rozhlasu.

Jako první tento semestr hrál dokument *Včelaři*, který jsem osobně vybíral. Tento dokument mi přišel zajímavý hlavně svým audiem, protože se mi líbily zvuky včel a přírody. Zároveň se dotýkal velmi krajního tématu včelařství, k tomu některé příběhy se konaly i ve městech, což přidává na zajímavosti. Ale debata po poslechu byla teprve tím nejzajímavějším, kdy se autor rozpovídal o své historii, tvorbě atd. Experimentální divadelník a audio dokumentaristika mi k sobě moc nešla, pan Procházka ale mluvil velmi hodnotně, což jako první poslech semestru byl skvělý začátek.

Malá poznámka: jestli si dobře pamatuji, tak tento poslech probíhal v jiné než obvyklé místnosti, která měla o mnohem lepší akustiku. Nebylo by od věci se s Husou zkusit domluvit na tom, že bychom dokumenty poslouchali primárně tam.

Dokument *V mongolské stepi uprostřed léta* jsem za svou dobu na katedře slyšel už asi počtvrté. Je to dokument, který jsem také vybíral, a důvod byl, protože je snad můj nejoblíbenější; dokonce bych si dovolil říct i nejlepší, který jsem slyšel. Ruchy a příběh ke mně velmi silně mluví: Mongolsko a životní styl, který se s ním pojí, je poutavý, a Jiří Slavičinský si s tím poradil výborně. Do dokumentu se dá výborně zaposlouchat, posluchače baví a zároveň se doví něco o kultuře, která je tak vzdálená. S autorem se vedla také výborná debata, a jako zkušený dokumentarista dokázal hodně předat.

Poslechl dokumentů *Tikot aneb Lenka 13 až 33* a *Berka se rozhodl zemřít* jsem se bohužel nezúčastnil a také si je moc nepamatuji z poslechu v rámci dramaturgického týmu, takže ty přeskočím.

Dokument *Spíš nespíš* byla psychologická i auditivní jízda. Ze začátku chaotická, ale na konci geniální. Sound design tohoto dokumentu byl velmi hektický, zároveň ale jedinečný a vypovídající k tématu. Jako člověk, kterého se téma špatného spánku velmi týká, musím říct, že co se dvou autorů povedlo je úžasné. Myslím si ale, že pro člověka, který o tématu insomnie nic neví a chce se něco dovědět, tento dokument nic moc neřekne. Už si nepamatuji, jestli jsme se s autory bavili o jejich zájmu, co má dokument nést, takže nevím, jakému je určený publiku. I tak jsem ale velmi rád, že jsem toto dílo mohl slyšet a pořádně se do něj zaposlouchat.

To nejlepší na konec? *Peklíčko* Brit Jensen je také znamenité dílo plné vtahujících ruchů a silných příběhů. Brit v tomto dokumentu výborně představuje druhou stránku tradice, která je pro nás normální, ale ve skutečnosti může být i děsivá. Do příběhu Mikuláše vstupuje Brit s vlastní linkou, ve které bojuje se svým strachem ze tmy, což mi přijde jako skvělý nápad. Načasování před Mikulášem s tímto dokumentem nemohlo být lepší a dílo bylo výborným zakončením podzimního Audiocafé.

Jsem velmi zvědavý na dokumenty, které budou v příštím cyklu předmětu a těším se na další inspirativní autory a autorky a jejich díla.